

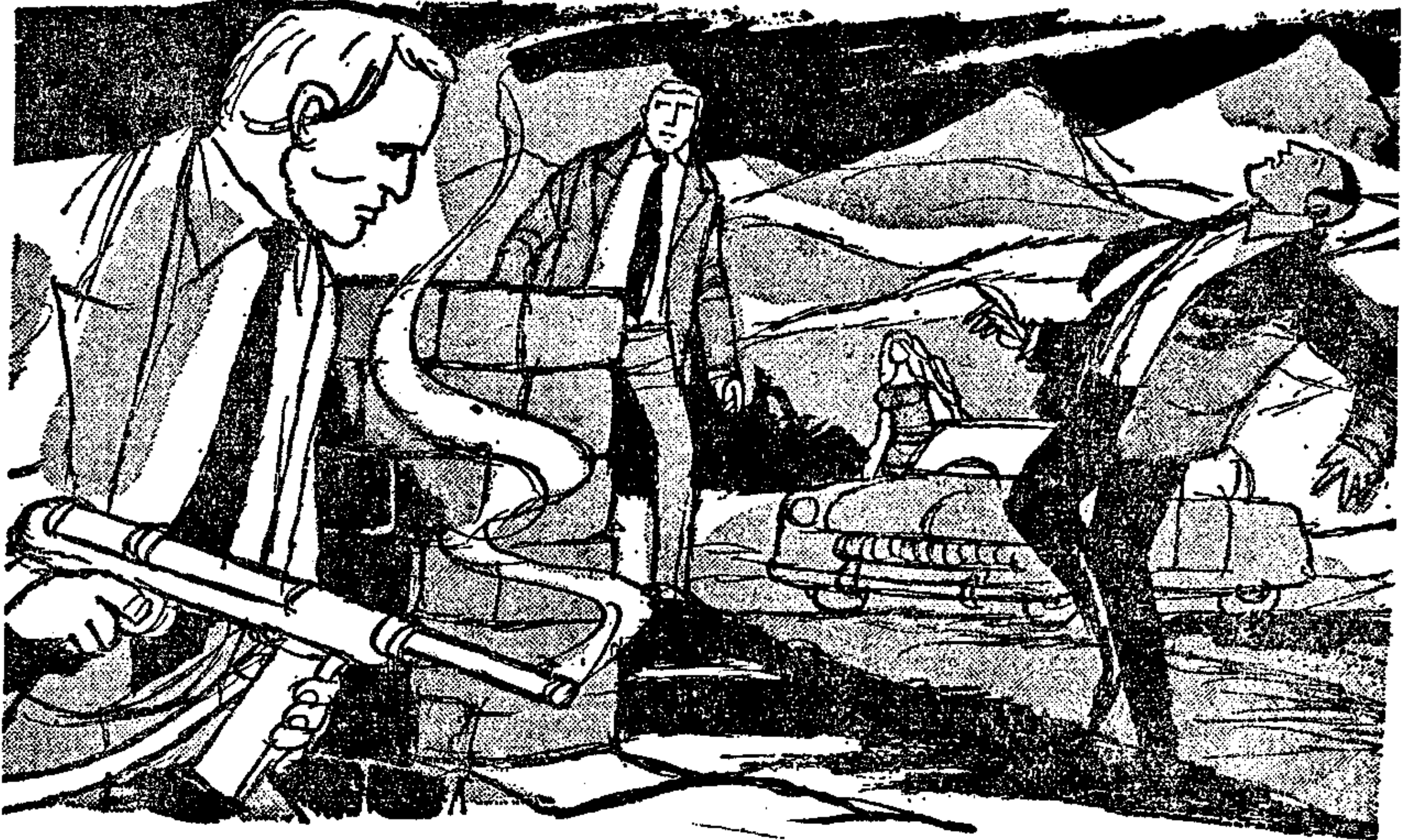
NOVA SERIJA

15. januar 1968. godine

Sveska 199.

Frederik Ešton

Lun u mreži crnog trougla

ROTO BIBLIOTEKA

Odgovorni urednik

Mitar MILOŠEVIĆ

Izdaje i štampa Novinsko preduzeće „Dnevnik” Novi Sad, Gajeva 15. —
Žiro-račun 637-1-254 (za seriju detektivski roman — Roto biblioteka).

I

Kišna jesenja večer u Londonu naglo se pretvorila u vlažnu i prohladnu noć punu izmaglice. Mnogobrojna svetla i reklame Sohoa nisu uspevali da probiju mrak do vlažnih pločnika.

Dva čoveka su sedela u malom francuskom kafeu u Leksington stritu. Njihova nasmejana i radosna lica odudarala su od svega oko njih. Kao da nije bila vlažna jesenja noć i kao da se nisu nalazili u uglu praznog kafea, čija vlasnica je tužno zurila u nepokretna vrata.

— Izmenio si se! Ne bih uspeo da te prepoznam da se nisi prvi javio — govorio je reporter Artur Markinč oduševljeno odmeravajući svaku crtu na licu svoga sabesednika.

— Da, staro momče, izmenio sam se. Sve se menja — osmehujući se i takođe brižljivo posmatrajući svog prijatelja odgovori Donald Sikert,

— Pričaćeš mi o svemu! Noćas zaboravljamo sve ljude i žene. O poeta, canta lunam et stellas!¹ Devet meseci te nisam video. Zar te ne grize savest?! — dodade novinar.

— Bio sam daleko... Večeras ću ti zaista pričati... — počeo Sikert.

Ali tada se vrata odškrinuše i jedna žena lagano uđe u kafe. Priđe šanku i naruči čaj s nekoliko kapi ruma. Brzo ga je pila okrenuvši leđa dvojici muškaraca.

— Pričaj, stari moj — reče Markinč.

Ali Lun je ćutao. Posmatrao je siluetu žene i trudio se da vidi njen lik u ogledalu na suprotnom zidu. Žena kao da to primeti. Stavi novac na šank i naglo iziđe.

— To je ona! Moram je videti — reče Lun i ustade. — Ostani i plati. Trudiću se da se vratim.

— Dovedi i nju. Neću ništa reći Džejn — dobaci novinar nezadovoljnim glasom.

— Nije u pitanju ono što se obično misli — odvrati Donald Sikert u žurbi i iščeze kroz vrata.

Napolju oslušnu kuckanje potpetica u mračnoj ulici i požuri u tom pravcu bešumno koračajući. Brzo pristiže ženu i izravna se s njom. Ona potrča preko ulice i zavi iza ugla u Brever strit. Lun požuri i ponovo je stiže. Sada je bila zadighana.

— K sebi šape, zverko! — izusti žena jetkim glasom.

Na slabom svetlu u ruci joj se presijavao mali revolver. Stajala je onako vitka i lepa, ali ljutita i odlučna.

Iza njih su tiho klizila velika svetlosiva kola, čija su svetla zuri- la u kišne kapi, koje su opet počinjale da promiču. S druge strane dođe još jedan automobil, takođe vrlo lagano.

Njih dvoje nisu obraćali pažnju na automobile. Gledali su se pod slabim svetlom.

— Glinis! Devojko draga! Taj revolver ti nije potreban — reče Donald Sikert smeškajući se zagonetno.

¹ O pesniče, pevaj mesecu i zvezdama (latinski).

— Ko ste vi? Ja se ne zovem Glinis! — odvrati devojka ljutito i još čvršće steže revolver.

— Možda... Ali ja sam te znao kao Švedanku Glinis Hajden. Jednom smo se silno smejali na račun američkog pukovnika Svineja. Mislim da smo ipak nešto postigli tom šalom — dodade Donald Sikert svojim prirodnim glasom.

— Nije moguće... Ipak... To ste vi... To si ti, dragi čoveče... Lun! — zbunjeno je šaputala devojka.

Njena ruka prvo kliznu s revolverom u džep kišnog ogrtača, a zatim prema Sikertu. Glinis koraknu i obesi se o vrat čoveka koga je do maločas držala na nišanu. Poljubi ga u obraz i snažno se privi uz prijatelja.

— Hej, Glinis! Zadavićeš me pre nego šta se snađem — smejao se Donald Sikert.

— Pravi prijatelji se susreću kad su najpotrebniji jedni drugima. U neprilici sam — odvrati Glinis odmičući glavu, ali ostajući u muškarčevom zagrljaju.

— Još jedan prijatelj je ostao u francuskom kafeu. Hoćemo li k njemu? — upita Sikert.

— Učinio mi se nekako poznat. Nisam se usudila da pogledam. Prate me i progone — šapnu devojka i opusti ruke u želji da stane uz Sikerta.

U tom momentu blesnuše svetla dvaju automobila, koji su dolazili iz suprotnog pravca. Sikert i Glinis Hajden se nadoše jarko osvetljeni.

— Bežimo! — kriknu Glinis.

Ali sve je bilo kasno. Sedam ljudi je dolazilo rasporedivši se u krug.

— Ne plaši se, ja sam uz tebe — reče Sikert.

— To su ubice! Nema nam spasa — zloslutnim glasom zaključí Glinis.

Njena ruka kliznu u džep ogrtača. Napadači su bili stigli već na tri jarda. Mali revolver planu iz devojčine ruke. Pucnji su bili brzi i nervozni. Dva napadača kriknuše i padoše, a Glinis jurnu u tom pravcu.

Malo je trebalo da se probije, ali je jedan visoki i snažni napadač uhvati za ogrtač i ona pade.

Sikert nehотиčno pođe rukom ka mestu na kome je nosio revolver, ali je znao da ga tamo nema. Bio ga je ostavio u automobilu. Zatim se baci u gužvu raskidajući tri para ruku, koje se behu sklopile oko devojke. Njegove pesnice zdrobiše nečiju vilicu. Jedna ruka se nađe pod njegovim šakama i on je zgrabi, pa je gurnu kolenom. Kostí neprijatno kvrcnuše, lomeći se pod udarcem. Bolan krik se razleže pustom ulicom.

Izgledalo je da će napadači ustuknuti, ali ipak dođe do preokreta. Donald Sikert kasno primeti nečiju ruku uzdignutu nad njegovom glavom. Učini mu se da mu je glava eksplodirala kao staklena kugla pod pritiskom. Sruči se na kolena i gurnut nečijom nogom pade na leđa.

Glinis se otimala i zurila u njega. A ona steže zube i opsova nešto na švedskom. Videla je kako napadači užurbano vuku jednog mrtvog i jednog ranjenog, a zatim grabe Donalda Sikerta i ubacuju ga u velika svetlosiva kola. Povukoše i nju.

Kola brzo krenuše ka zapadu, a druga, manja i crna, okrenuše se i nastaviše da ih slede. Negde u daljini se začuše sirene policijskih automobila. Glinis htjede nešto da kaže, ali je grube ruke napadača privukoše. Veliki komad flastera joj zalapi usta, a mokri konopac joj obavi nadlaktice.

— Sabij je na pod! — viknu onaj što je sedeo do vozača.

Glinis oseti lepljivu vlagu i miris krvi na grudima mrtvog napadača, na koga malopre beše pucala. Snaga je izdade i ona se onesvesti.

*

Policijske sirene privukle su pažnju novinara Artura Markinča. Platío je u kafeu i izišao da pogleda šta se to događa. Profesionalna radoznalost brzo ga je dovela u ulicu na čijem je trotoaru tuče policajaca

tražilo tragove. Jedan očevdac događaja, živahni starac, koji je bio zaboravio ključ svog stana i zbog toga čekao pod nastrešnicom dok ne dođe neko od njegove porodice, pričao je o muškarcu i ženi. Video je kako je žena potegla revolver na muškarca koji ju je sustigao i kako ga je malo kasnije oduševljeno grlila. Iskusni starac je ubrzo shvatio da su ovo dvoje napadnuti, pa se sklonio. Sada je reporteru mogao da ponovi ono što je rekao policiji. Zapamtio je i broj velikih sivih kola, ali se uskoro pokazalo da takva registracija ne postoji u kartotekama vozila.

Zabrinut i u neizvesnosti, Markinč je otišao u redakciju svog lista. Tražio je rešenje zagonetke. Bio je siguran da Donalda Sikerta, poznatog i pod nadimkom Lun, kralj ponoći, niko nije mogao da prepozna. Zašto je onda napadnut i otet? Nije li to bilo zbog neznanke? Ko je ona?

O svemu je razgovarao sa jednim novinarom kriminalističke hronike. Naravno, nije rekao da se radi o Lunu, jer bi to odjeknulo kao najveća senzacija, a moglo bi da upropasti odanog i, nezamenljivog prijatelja.

— To liči na jedno od mnogih nerasvetljenih otmica. Već desetinu puta spomenut je veliki svetlosivi i mali crni automobil — primeti novinar kriminalističke hronike.

Nekoliko minuta kasnije Markinč je pred sobom imao hrpu izveštaja koji su govorili o otmicama. Nestajali su ljudi najrazličitijih zanimanja: naučnici, vozači, oficiri armije i mornarice, inženjeri, studenti, rudari, lekari... Oteto je skoro isto toliko žena i devojaka, takođe najrazličitijih zanimanja.

Najčudnije je bilo nešto drugo. Svi oteti su se kasnije vraćali. Čuvali su o svojoj otmici. Uzalud ih je policija saslušavala. Govorili su da ne znaju šta se to dogodilo s njima. Jednostavno su bili onesvešćeni i posle deset, ili petnaest dana, našli

bi se na slobodi. Većina je napuštala dotadašnja zanimanja. Ljudi i žene nastavljali su da žive nekim čudnim životom. Odvajali su se od prijatelja i rođaka, selili u druge stanove ili gradove.

Nekoliko ljudi i žena iz ove prilično velike grupe otimanih uhvaćeno je kasnije u provalama, razbojničkim napadima i pokušajima špijunaže. Ali niko ništa nije priznao, ništa objasnio. Svi su ćutali i trpeli osude i zatvor.

Markinč nađe i belešku da svako ovakvo lice ima tetoviran mali crni trougao na mestu koje na levoj ruci obično pokriva kaiščić časovnika. Zato su ih i zvali »ljudi crnog trougla«.

Bilo je kasno i Markinč pođe kući. Išao je rešen da se već idućeg jutra baci na posao. Sanjario je o tome da otkrije tajnu neobjašnjenih otmica. Kod kuće kratko ispriča svojoj ženi šta se dogodilo i šta je saznao. Meri Markinč je nekada bila sekretarica slavnog reportera. Brineta skladnog tela, ćutljiva i mirna, ali prožeta nekakvom prikrivenom, ali snažnom privlačnošću, Meri je i dalje ostala učesnik mnogih reporterovih poduhvata.

Pošto je saslušala Arturova objašnjenja, Meri primeti:

— To nije samo britanska zagonetka. U mnogim zemljama i na svim kontinentima se govorilo ponekad o crnom trouglu. Već četiri godine s vremena na vreme vrati se po neki oteti čovek, ili žena. Čitala sam da Interpol ima novo odeljenje, koje se bavi samo ovim slučajevima, ali nijedan nije potpuno rasvetljen.

— Nikada mi nisi govorila o tome — začuđeno je pogleda Artur.

— Bilo je pametnijih poslova... Uostalom, pet novinara je pokušalo da za svoj račun istražuju... Svi su posle bili oteti i prestali su da budu novinari. Jedan je poginuo u velikoj pljački zlata u Detroitu — objasni Meri.

— Eh, ti slatkišu jedan! Plašila si se da ne postanem radoznao i ne budem otet — osmehnuvši se zaključio reporter.

Posle je dugo bdio u mraku.

— Znam da još ne spavaš — reče Meri tiho, čim otkuca ponoć.

— Ali pokušavam. Ne izazivaj — odvrati reporter.

— Lun će se već snaći. Znamo da je živ otet. A živ Donald je isto što i slobodan — tešila ga je Meri.

— Ipak sam zabrinut... On je nama pomagao, a mi smo nemoćni — uzdahnuvši zaključio Artur.

*

Prva se osvestila Glinis Hajden. Ležala je potrbuške i raširenih ruku. Telo joj je bilo pričvršćeno na nekakav operacioni sto. Iskrenula je i malo podigla glavu. Oko ruku, pojasa i nogu pritiskale su je jake spone od crne, veštačke kože. Desno od nje bio je još jedan takav sto. Na njemu je ležao Donald Sikert. Izgleda da se i on pokretao.

— Čuješ li me? — tiho upita Glinis.

— Šta se to dogodilo s nama? — odvrati Lun pitanjem.

— Spremili su nas za operaciju nasilja nad duhom — nastavi Glinis.

— Ne razumem te, Glinis — reče Lun.

— U rukama smo čudovišta. Banda crnog trougla je otišla mnogo dalje od Delgada i Fesara — odvrati devojka.

Znala je da naučniku kakav je bio Lun ovih nekoliko reči kazuju više nego sati pripovedanja nekom drugom. Lun se strese od pomisli na užasne mogućnosti.

— Ja sam bila na tragu. Inače imam... — zausti Glinis, ali naglo ućuta.

— Šta imaš? — živnu Lun.

Glinis steže usne. Nije smela da izgovori započetom rečenicu. To bi moglo da znači propast.

— Dolaze. Kaži to što si počela — požurivao ju je Lun.

Umesto odgovora Glinis samo klonu glavom na podlogu prekrivenu glatkim gumiranim platnom. Iz očiju su joj kapale suze.

Lun je grozničavo razmišljao o značenju devojčinih reči, »Otišli su dalje od Delgrada i Ferara...« To može samo da znači da ostvarenje proćanstva Oldosa Naksija. Slavni engleski pisac je rekao da čovek može biti preobražen u robota iz mašte. On je mislio na ono što od čoveka može da načini moderna nauka. U svojoj laboratoriji na univerzitetu u Jelu, naučnik Hoze Delgado je vršio eksperimente na dobrovoljcima. Njihov mozak bi bivao ispunjen veoma sićušnim elektrodama, koje ne razaraju ni delić tkiva. Delgado je pomoću radija lako komandovao ovim ljudima da plaču, ili da se smeju, da iziđu, ili izvrše neku složenu radnju. Postizao je da se oni osećaju umorni, ili da vedro i lako pristupe nekom poslu. Naučnik je, gospodario njihovom voljom.

Kad se isključe uređaji za radio potčinjavanje ljudske volje, čovek postaje kao i svi drugi: priča o politici ili fudbalu, pije viski i puši, smeje se i živi po navici. Ali kad ga opet zahvate radio talasi, on se pokorava i nema snage da se odupre. Poduhvate profesora Delgada finansira Pentagon.

Delgado nije usamljen. Od Pariza do Pekinga i od Londona do Moskve, desetine naučnika rade na istom problemu. Francuski profesor Alfred Fesar u laboratoriji na »Kolež de Frans« u Bulonjskoj šumi počeo je da eksperimentiše s majmunima. Stvorio je od njih robote stavljajući im u mozak srebrne mikroelektrode. On može da vodi svaki njihov pokret. Fesar je otkrio da je mozak bioelektrični organ, koji troši oko dvadeset vati elektriciteta. Snabdevaju ga naročite ćelije. Mozak je, tako bi se moglo reći, elektronska mašina za obradu informacija. Naučnik proučava struju proizvedenu iz pojedinih moždanih ćeli-

ja, kojih ima milijarde. Uspeo je da daje svoje električne komande putem radija tako što je u telo životinje stavio mikro prijemnik.

Logika daljih otkrića otvara zastrašujuće mogućnosti. Dovoljno je proizvesti uređaje za vladanje nad ljudima, ubaciti im sićušne elektrode i prijemnike u mozak i telo i biće spremni da slušaju kao roboti. Mogu se uputiti u smrt, ili u osvajanje sveta. Od njih mogu da se stvore čudovišne armije razbojnika ili vojnika....

— »Otišli su dalje od Delgada i Fesara« — šapatom ponovi Lun reči klonule devojke.

Oseti da mu se kosa podiže na glavi. Pa on se nalazi na operacionom stolu. Da li je to trenutak kad će zločinci ipak, zavladati njegovim bićem? Nekad su čuveni gangsteri hteli od Donalda Sikerta da stvore genijalnog, najvećeg gangstera. Stotine učitelja svih veština i najrazličitijih naučnika obrazovalo je Sikerta. A tada se veliki duh najobrazovanijeg Evropejca digao protivu zločina. Ostao je samo nadimak: Lun, kralj ponoći. Ali Sikert je postao veliki naučnik i ujedno borac protivu zločina.

A sada je tu, na operacionom stolu, nemoćan da se odupre. Možda će uskoro biti samo poslušni robot u ljudskom liku. Sva njegova znanja, sve tajne nauke skrivene u njegovom mozgu, pripašće zločincima.

»Bolje bi bilo umreti« — pomisli u trenutku očajanja.

Ali umreti se nije moglo.

U stešnjenu operacionu salu uđe sedam ljudi. Po trojica stadoše oko Glinis i Luna. Sedmi je nosio nekakve crne korice. Sede na uzvišen naslonjač tako da su ga ovo dvoje videli kad iskrenu glave. Gledao je u nekakve hartije smeštene u one crne korice i govorio.

— Vi ste trenutno zarobljenici velike organizacije Crni trougao. Spremili smo sve da od vas stvorimo nepobedive pristalice Crnog trougla.

Mi ćemo osvojiti svet i stvoriti večno carstvo. Već imamo više zlata nego najjača zemlja sveta. Služićete velikoj ideji. Imaćete sve što vam treba, a radićete ono što se od vas bude zahtevalo. Pre posvećenja u red Crnog trougla potrebno je da se izjasnite da li dobrovoljno prihvatate poziv, u protivnom, bićete prisilno regrutovani.

— Objasnite nam nešto više o tome šta nas čeka — reče Lun prividno miran.

— Mi o vama ništa ne znamo. To ćemo saznati kasnije — reče čovek u belom mantilu, na čijem reveru je bio utisnut crni trougao. — Pored vas je izvesna Glinis Hajden. Ona je u službi jedne međunarodne, nama neprijateljske organizacije. Sada može da nam pristupi dobrovoljno. Šta kažete na sve to, gospođice Hajden?

— Ja prihvatom dobrovoljno podvrgavanje. Bila sam na tragu vaše organizacije. Sada znam da je ne možemo uništiti. Zato pristupam Crnom trouglu. Spremna sam na sve — odgovori Glinis Hajden.

Lun ju je slušao s nevericom.

— Tajni agent... Jadnice! Ovo je banda ubica i manijaka! — uzviknu Lun glasom punim prezira.

— Dakle, vi ćete gospođice Glinis biti član prvog reda, a vaš prijatelj prinudni član, bez kategorije. Neka operacija počne — zaključí čovek sklapajući crne korice.

Začu se lako zujanje točkica aparata za anesteziju. Staviše im maske na lice i njih dvoje uskoro izgubiše svest.

Finim rezovima skrivenim u kosi operatori im otvoriše lobanje. Moždana masa je pulsirala, a precizni instrumenti čudnom sporošću i mekoćom uvlačili nevidljive elektrode među ćelije. Na kraju u koštani nabor operatori smestiše sićušna zrnca, koja su predstavljala prijemnike.

Jedan operator privuče mikrofona do operatorske maske. Iz zvučnika se začuše reči:

— Devojka je imala jednu operaciju na glavi. Verovatno plastično uklanjanje nekakvog izraštaja.

— Da li ima znakova bolesti? — upita neko od prisutnih.

— Nema — začu se odgovor.

— Završimo operaciju. Svi postupci uobičajeni. Oboje su snažni i zdravi. Biće dovoljno deset dana da ostanu pod anestezijom broj dva — zaključi operator koji je stajao nad Lunom i držao uređaj za zašivanje rane.

II

Kad se osvestio u uskoj sobi bez prozora, Lun je osetio potpuni duševni mir i blagu radost. Razmišljao je kao da mu neko šapuće: »Sada sam član velike vojske Crnog trougla, koja će osvojiti svet. Danas ću vođama ispričati sve o sebi. Biću im veran i odan. Učiniću sve što zažele...«

U isto vreme se u susednoj sobici osvestila Glinis Hajden. Osećala je nekakvu podvojenost, reklo bi se nekakvu »raspuknutost« duha. Uložila je napor da to savlada. Setila se svih događaja. »Sada sam član velike vojske...«, tiho je odjekivalo u njenoj glavi. Ali to nisu bile misli, njene misli, kako ih je Lun osećao. Ona je to čula kao tihi šapat, ali nije ih usvajala. Znala je i zašto je to tako. Naterala je samu sebe da misli i šapuće:

— Ispričaću im sve o sebi. Biću im verna i odana. Učiniću sve što zažele.

Pri tome se čudno smeškala. U tom trenutku čula je glas iz mikrofona:

— Uzmite mikrofona iznad kreveta.

Ona je okrenula glavu i videla tanki gajtan, na čijem kraju je bio sićušni mikrofona nalik na tučak cveta. Uzela ga je s dva prsta.

— Jeste li spremni za razgovor? — čulo se pitanje iz zvučnika.

— Spremna sam — reče Glinis.

— Kako se osećate?

— Dobro.

— Imate li kakvih bolova ili smetnji?

— Nemam.

— Želite li šta?

— Gladna sam.

— Normalno. Ustanite i obucite se. Vaša odeća je u ormanu pred kupatilom. Za pola sata idite na doručak desnim hodnikom do trpezarije. Videćete natpis. Veliki trougao je s nama — zaključi monotoni glas i nastade tišina.

Skoro istovetna pitanja beše čuo i Donald Sikert. Odgovorio je kratko i kad se veza prekinula izišao je u malo predsoblje, našao kupatilo i istuširao se pod jakim mlazom. Zatim je u ormanu našao svoje odeće. Zakopčavajući dugmad na košulji malo se namršti. »Obavestiću vođe da imam prijemno otpremni uređaj u dugmetima i da bih mogao da pozovem Džejn«, mislio je ravnodušno. »Pitaću, šta da učinim«.

Pošao je ka trpezariji i ušao. Primeti da pred njim korača Glinis, ali je bio skoro nezainteresovan. Više od trideset ljudi i žene sedelo je sve po troje za stočićima. Jedna devojka u ružičastoj haljini priđe Lunu.

— Vaš sto je broj dvadeset jedan. Tamo su Glinis Hajden i Filip Kalender iz vašeg »trougla«. Izvolite na ručak — reče mu i ostade da čeka blizu vrata.

Lun klimnu glavom prema Glinis i Kalendaru pa sede.

— Kako to da je podne? I koji je datum danas? — upita on osmotrivši jedno i drugo.

— Zar ne znate da je osamnaesti oktobar?! — osmehnu se Kalender.

— Ja sam prvi put ovde — reče Lun.

— Ah tako — nastavi Kalender. — A kojeg dana se sećate?

— Bio je sedmi oktobar — upade Glinis.

— Dakle, novi — zaključi Kalender. — Nisu nas predstavili. Ja imam zadatak da tu formalnost skratim. Zovem se Filip Kalender. Bio sam pomalo makro, pomalo džeparoš. No, odlično sam se služio i revolverom. Istina, nikad nije otkriveno da sam ukokao dva momka puna para, ali mi je pretila opasnost da jednom dolijam. Sada radim za veliki Crni trougao. Imam novaca i ne moram da se brinem.

— Kakav vam je trenutni zadatak? — upita Glinis.

— Baš ugodan. Pratiću vas i gospodina. Znam da ste vi Glinis Hajden, a o gospodinu ću saznati kasnije. Vi ste vođa - našeg trougla, gospodin će dobiti zaduženje, a ja sam pratilac s oružjem. Pucam kad vi zahtevate — objasni Kalender i lukavo se nasmeja.

»Nešto od karaktera ipak ostaje«, pomisli Glinis. »Sreća je što gazde ne mogu da čitaju misli, već jedino da naređuju«.

— Ručak je dobar — reče Lun. — Šta će biti dalje?

— Odvešću vas na skup — odgovori Kalender.

Ćuteći završiše jelo i popiše kafe. Glinis je nekoliko puta ispod oka pogledala Luna, ali prisili sebe da to ne čini.

— Da li ćete živeti s njim ili samnom? — upita Kalender.

— Kako to mislite?! — začudi se Glinis.

— Prosto, s kim ćete spavati?

— Vi to zaista pitate kao da je sasvim jednostavno...

— Zar nije?

— Nije! Neću spavati ni s vama ni s njim — ljutito odvrati Glinis.

— Ah, jedna od »frižiderki«. Možda je to i lakše, jer je manje obaveza. Inače, društvo brzo dosadi — reče Kalender i ustade.

— Gospodin Donald Sikert se ne meša u ovaj neobični razgovor — primeti Glinis i sama ustajući.

— Nisam zainteresovan. Imam svoju devojkicu, Džejn Vittington. Ti je znaš i moraš priznati da mi je dovoljna — objasni Lun.

»Kako je sve ovo glupo i strašno. Ljudi su sada gori od robota. Ljubav je svedena na sitnu »potrebu«, pomisli Glinis, a zatim glasno reče:

— Džejna je najlepša i najbolja devojkica koju znam.

— Odlično će nam služiti. Ona je i znamenita naučnica — zaključi Lun i pođe za Kalenderom.

Uskoro se nađoše u malo većoj dvorani, koja nije imala prozora, kao ni sve prostorije u kojima su bili. Međutim vazduh je bio svuda čist, a temperatura ugodna. U dvorani su bili stolovi poredani u tri reda, a u četvrtom je bio samo jedan, veći i prekriven crnim baršunom. Za običnim stolom smestiše se dvanaest osoba, od kojih su pored Glinis bile još dve lepuškaste devojkice. Kad se svi smestiše po troje za stolom, u salu uđoše tri muškarca i bez reči se smestiše za veliki prekriveni sto. Jedan je očito bio Japanac, drugi krupan i obešenih brkova, a treći koštunjav i s pegama na licu natkriljenom nemirnom plavom kosom. Ne ustajući počeo da govori čovek s velikim brkovima:

— Zovem se Judžin Vindermir. Pravnik sam i član trougla vođa baze. Tu je još i gospodin Šodžin Sumitomo. On je poreklom Japanac. Inženjer je i član trougla vođa baze. Naš treći član je kapetan Frenk Ruter, iskusan ratnik. Dajem mu reč.

Kapetan Ruter nastavi:

— U svakom vašem trouglu je po jedan stari član i po dva nova. Na ovom zboru novi se učlanjuju. Ustanite svi i pozdravite ovako, s uzvičkom: »Veliki trougao je s nama!«

Svi ustadoše i u horu viknuše:

— Veliki trougao je s nama!

Glinis se čudila s koliko ozbiljnosti svi izgovaraju smešni pozdrav. S naporom je prikrivala nehotični smešak.

— Objasniću vam kako funkcioniše Crni trougao. Svi članovi imaju utisnut tetovirani znak na levoj ruci, tako da ga prikriva kaiščić sata. Tri lica čine osnovni trougao, a tri takva trougla rotu. Tri rote sastavljaju kapetaniju, a tri kapetanije pukovniciju. Po tri pukovnije: vazduhoplovna, podzemna i motorizovana, čine armadu. Sve armade potčinjavaju se velikim trijumvirima koje zovemo VCT, odnosno Veliki crni trougao. Dajem reč gospodinu Sumitomou.

Japanac počne da govori brzo i nekakvim svađalačkim tonom:

— Naša kapetanija ima tri rote: za nabavke, odnosno otmice zlata i novca; za regrutovanje, odnosno otmice i spremanje novih članova i treća za tehničke poslove, odnosno izgradnju i stvaranje baza, nabavke i pronalaženje oružja. Ja dajem zadatke roti za tehničke poslove, gospodin Judžin priprema regrutovanje, a gospodin Frenk komanduje rotom za nabavke. Pročitaću trougle pojedinih rota.

Lun sa Glinis i Filipom Kalenderom pripada roti za tehničke poslove. Glinis se čudila kako vodi govor bez ikakvog uvijanja i ne pokušavajući da pridobiju članove. Prosto je sve bilo kao kod robota. Stvari su takve i takve i moraju biti takve. Nema šta da se misli, ni da se mašta. Nema uzbuđenja i samo treba slušati. Bilo je užasno gledati ljude osiromašene duhom, zarobljene u mreži tuđe volje i zločinačkih naređenja. Iz razmišljanja je trže Japančev poziv. Trebalo je obaviti pojedinačne razgovore. Japanac ih odvede u manju sobu i odmah počne razgovor:

— Ispričajte sve svoje tajne. Kažite šta možete da učinite za Crni trougao.

— Ja imam mnogo tajni — počne Lun. — Zovem se Donald Sikert, a poznat sam kao kralj ponoći. Imam tajno sklonište opremljeno laboratorijama...

— Stop! To su obaveštenja od prvorazredne važnosti. Uključićemo pukovniciju i armadu — uzviknu Šodjin Sumimoto i dade znak da ga slede.

Predoše u novu prostoriju, koja je bila snabdevena radio-uređajima naročite izrade i vrlo preciznim. Pred njim se nađe mikrofona.

— Govori Šodjin Sumitomo. Imam informacije od prvorazredne važnosti — javi se on mirnim glasom robota.

Izzvučnika dopre glas:

— Slušamo! Uključena pukovnicija i Armada! Uključen veliki trougao trijumvira!

— Da li postoji opasnost da naš razgovor uhvate i druge stanice? — upita Lun.

— Nikako. Ugrađeni su distruktori, koji sve pretvaraju u nerazumljive radio talase. Samo antipod naših distruktora može do primi, restaurira i učini jasnima reči koje pođu odavde — objasni inženjer bezizražajnog žutog lica.

Lun nastavi da priča. Govorio je o svom skrovištu i o tome da se tamo nalazi naučnica Džejna Vington. Ovih dana očekuju da se vrati i Samjuel Makferson s krstarenja brodom po okeanu. Govorio je o svojim pronalascima i nečuvenim oružjima koje može da proizvede. Pričao o tome da će ga Džejn Vington slediti u svemu i da će mornar Makferson ostati veran.

— Čestitamo novom članu! Prolašavamo naročitu zaštitu ličnosti Donalda Sikerta. Ni u kakvoj prilici život mu ne sme biti ugrožen. Preduzeti naročite mere, prve vrste da se zaštiti. Vratiti ga u njegovu sklonište i uspostaviti vezu direktnim uređajima sa Velikim trouglom trijumvira. Čuli ste naređenje! — dopiralo je iz zvučnika nad njima.

Glinis je svu snagu ulagala u to da spreči drhtanje i da ne krikne od očajanja. Znala je kakvim pronalascima iz oblasti hemije i fizike raspolaže Lun, kralj ponoći. Ako je

Crnom trouglu trebalo dve decenije da razvije svoju moć, opljačka i konačno porobi čovečanstvo, sa Lunom i njegovim pronalascima, sa biološkim otkrićima Džejn Vitington, taj period skratit će se na svega dve godine. Možda neće proći ni koji mesec, a počće zločinačko porobljavanje sveta.

A možda se sve to ne bi desilo da se ona nije javila da kao dobrovoljac prodre u organizaciju Crni trougao. Nju je u najgorem trenutku prepoznao Lun i prateći je upao u očekivanu zasedu. Ona je bila imuna od potčinjavanja Crnom trouglu, a on je bio lako povrediv i nespreman. Njene misli preikide glas iz zvučnika:

— Glinis Hajden neka kaže svoje tajne!

— Spremna sam — poče Glinis i ujede se za usnu. — Rođena sam u porodici švedskog revolucionara. Otac se borio u Španiji i kasnije protivu Hitlera. Do danas sam bila uz njega. Poslata sam da špijuniram tragove organizacije Crni trougao. Prisluškujući sam saznala gde će biti vaša zaseda. Uhvaćena sam, a slučajno je naišao moj poznanik Sikert, pa smo sada opet zajedno.

— Zna li kako funkcioniše vaša crvena organizacija? — upita Sumitomo.

— Znam. Napisaću potpun izveštaj o svemu što znam. Vama od mog oca i njegovih drugova pretila velika opasnost — odgovori Glinis.

— Tačno je, gospodice Glinis. Vi ćete nam pomoći da uništimo te sanjalice, koje misle da čovečanstvo može biti slobodno. Veliki triumviri proglašavaju naročitu zaštitu i vaše ličnosti — začu se iz mikrofona.

— Ima li novih naređenja? — upita Japanac.

— Lunov trougao prebacite u njegovo sklonište, koje je sigurno, jer ga policija i državna špijunaža nisu otkrile već celu deceniju. Tamo će biti nova baza. Sam Lun će tražiti nove ljude za proizvodnju

svih oružja. On je zadužen da izradi najbolje planove u tom smislu — začu se zaključno naređenje.

— Spremite se da napustite bazu. Odnećete radio uređaj. Savladajte Džejn Vitington i mornara Samjuela Makfersona tako što ćete im dati uspavljujuće sredstvo. Njih treba primiti u članstvo, a to će se obaviti ovde, čim javite da je pogodno. Po potrebi, ja ću lično posetiti vaše sklonište, jer imam podatke gde se nalazi i kako se dospeva u njega — zaključi inženjer Šodjin Sumitomo.

— Kako se izlazi iz ove baze? — upita Lun.

— O tome brine poseban trougao — odgovori Japanac.

Uskoro čuše poziv. Tri čoveka ih odvedoše u jednu prostoriju sličnu trgovini. Upitaše ih da li im treba novaca, ili nešto drugo, sem već spremljenih radio uređaja za vezu. Odgovoriše da im ne treba.

Odvedoše ih do jednog malog autobusa i smestiše uz još tri grupe od po troje.

— Svi ćete zatvoriti oči. Ne smete posmatrati mesto i način izlaska — čula je Glinis odjek u glavi.

Svi poslušno sedoše na svoja mesta, ugodno se zavalioše i zatvoriše oči. Glinis učini isto, ali je kroz trepavice posmatrala ono što je moglo da se vidi bez pokreta.

Autobus pođe upaljenog svetla i nađe se u jednom tunelu. Uskoro zastade u prašn

Bilo je veće i videlo se da je preko dana padala kiša. Nalazili su se na doverskom putu i krenuše prema centru Londona.

Autobus se zaustavi blizu Sene u Lambetu. Vozač sačeka da svi čuteći sidu, pa se bez reči, kao robot, vrati. Glinis je gledala za malim autobusom, koji nestade u dnu ulice.

— Uzećemo taksi do blizu skloništa — reče Lun.

— Kako se osećaš? — upita Glinis radoznalo ga posmatrajući.

— Kakvo je to pitanje. Osećanja nisu važna. Treba služiti velikom. Crnom trouglu — odgovori ravnodušno Lun i mahnu starom crnom taksiju.

Čitali su vozeći se preko mosta i dalje od Sene ka Lunovom skloništu.

Svakim pređenim metrom rasle su nade Glinis Hajden.

III

Dani su prolazili sporo i mučno. U krugu Lunovih najvernijih prijatelja, svakim satom je rasla zabrinutost i sada je dostizala stepen panike.

Novinar Artur Markinč beše uspeo naročitim oglasima na radiju i u listovima da privuče pažnju Džejn Vitington. Ona mu se javila telefonom i on ju je obavestio o onom što je znao. Ona je uspela da stupi u vezu s brodom Samjuela Makfer-sona i ovaj je odmah zaplovio prema Londonu.

Već četvrtog dana Makferson je uspeo da pronađe i uhvati dva muškarca koji su imali tetovirane male crne trougle. Njihova imena je iščeprkao Artur Markinč.

Džejn je znala tajne uticaja na mozak. Odlučila se na to da upotrebi hemijska sredstva za slabljenje volje i otpora, ali se iznenadila potpunim neuspehom. Zarobljenici nisu hteli ništa da kažu. Ličili su na robote, koji čuteći podnose sve muke. Makferson se razbesneo.

— Podli, šupljoglavi rakovi! Govorićete vi kad vas tresnem! — vikao je u očaju.

— Mi ništa nećemo da kažemo — odgovorio je jedan od uhvaćenih.

— Trinaest ti hiljada lupeških zvezda, govorićeš — rekao je Makferson i udario ga ogromnom pesnicom, ali čovek se nije onesvestio.

— Ne vredi tući nesrećnike — zaključila je Džejn.

Zatražila je da Makferson prenese jednog u sobu sa rendgen-aparatom. Bilo ih je tri. Jedan je bio pogodan za pregled čovečijeg tela. Posle brižljivog pregleda ustanovila je da zarobljenik ima neko sićušno strano telo uz kost lobanje.

Čitav jedan dan se kolebala, a zatim se odlučila.

— Moraš dovesti hirurga, doktora Kolinsa. On će izvršiti operaciju. Dok ti dovedeš operatora, ja ću sve da pripremim — rekla je Makfer-sonu.

— Da dovedem i asistente? — upita mornar kao da je to najlakši posao.

— Asistiraću sama — odgovori Džejn Vitington.

Nije prošlo ni šest časova, a Makferson se dovezao specijalnim Lunovim automobilom. Doveo je vezanog slavnog hirurga.

Džejn nije okolišala. Predstavila se hirurgu. Začudo, on nije bio ljut, već je s oduševljenjem slušao izlaganje.

— Ovde je sve u najsavršenijem redu. Jedino mi nedostaje moja asistentkinja. Poslaću pismo i ona će dobrovoljno doći.

— Ja ću vam asistirati — odvrati Džejn.

— Zar i to znate?! — začudi se hirurg.

— Izvršimo probu — reče Džejn.

Uskoro se dr Kolins osvedočio u sposobnost Džejn Vittington da asistira kod ove komplikovane operacije. Ubrzo su je i počeli u tišini podzemnog skrovišta.

— Još malo i mi ćemo ukloniti tu vražju stvarčicu — mumlao je hirurg pod maskom.

Ali odjednom je opustio ruke i skinuo masku. Aparati su pokazivali da je čovek mrtav. Hirurg skide masku i pogleda Džejn.

— Ja sam ga ubila — užasnuto zaključila devojka.

— Ne, draga, niste vi ništa krivi. On je ubijen onog momenta kad mu je umetnut taj predmet. I golim okom se vidi da je predmet ispuštao kiselinu u momentu kada se u glavi promenio pritisak. Mozak je razoren onog trenutka kad smo otvorili lobanju, ali paraliza sive mase se širila sporo i zahvatila je vitalne centre baš sada — objasni dr Kolins.

— Znači li to da se nijedan čovek ne može osloboditi ovakvog predmeta? — prestrašeno upita Džejn.

— Mislim da znači. Pođimo do mikroskopa, ako ga imate ovde — odgovori hirurg.

Uskoro su pregledali spravicu veličine zrna, sitnog sočiva.

— To je genijalno zamišljen i u najboljoj fabrici sveta proizveden radio-prijemnik, koji radi na principu bioelektriciteta. U njemu je komorica sa otrovom, verovatno vrste otrova koji ima zmija »tigar«. To je najstrašniji otrov u prirodi. Milioniti deo miligrama parališe ceo mozak. Prijemnik ga ispušta kad pritisak u okolini popusti. Lepo se vidi mikro-ventilić, koji je poslužio

u tu svrhu. Možda će proći godine i mnoga istraživanja dok savremena hirurgija uspe da ukloni ovakve sprave, a da ne ubije čoveka — zaključila slavni hirurg.

— To je strašno! Šta da učinimo? — upita Džejn.

— Ostaje nam da ispitamo mozak nesrećnika. Time ćemo koristiti nauku — odgovori hirurg.

Uskoro je pribrano i s puno naučničke radoznalosti čeprkao po sivoj masi. Džejn mu je pomagala u hemijskim i drugim analizama. Mikroskopski pregledi otkriše mrežu platonskih vlakana u tkivu.

— Pred nama je mozak »u okovima« — reče dr Kolins. — Operacija je izvedena po nekom novom i nama nepoznatom metodu. Zagonetno je kako operator uspeva da provuče platinske niti obložene srebrom, a toliko tanke da je nemoguće proizvesti ih po dosadašnjim tehnološkim procesima. Svaka nit je prošla između ćelija, kao da su joj one pravile mesto. Ni jedna moždana ćelija nije oštećena. Ovaj čovek je mogao mirno da živi kao da mu se ništa nije desilo.

— Postoji li način da se čovek oslobodi tih »okova«? — upita Džejn.

— Za sada ne postoji. Zanimljivo je da »okovi« pojačavaju vezivna tkiva, moždane mase. Moglo bi se reći da je mozak sada »blindiran« i da bi ovaj čovek podneo trostruko jači udarac, nego drugi ljudi, a ne bi

— Ništa se nije komplikovalo. Taj medved, za koga sada pogađam da je slavni Lunov drug Makferson, jednostavno je došao u moj stan, pokazao mi nekakav džepni top od revolvera i rekao da ga mirno pratim. Poslušao sam i to je sve — odvrati dr Kolins.

— Morate se javiti telefonom, da se vaši ne uznemire — reče Džejn.

— A da li je to moguće?

— Svakako. Imamo radio-telefon, koji se ukopčava na gradsku telefonsku mrežu. Odmah ćemo vas povezati — objasni Džejn.

Dr Kolins je uskoro obavestio svoju kliniku, univerzitet i saradnike, a na kraju porodicu da će zbog hitnih naučnih poslova izostati nekoliko dana.

— Javljaću se češće da saznam ima li kakvih novosti — zaključi hirurg i spusti slušalicu.

Uskoro je zaboravio gde se nalazi. On i Džejn su sakupili aparate, epruvete i hemikalije. Otpočeli su istraživanja i eksperimente. To im je pomagalo da zaborave brige. Džejn je savladavala, strahovanja i uporno radila baš zato što je strepela od toga šta li se dogodilo s Lunom.

Jedino se mučio Samjuel Makferson. Brundao je sebi u bradu i pretio zamišljenim neprijateljima. Ponekad je zavirivao u laboratoriju i očekivao da mu se kaže koja reč utehe. Ali hirurg i biolog su imali važnijeg posla. Baš je virio kroz vrata kad je dr Kolins uzviknuo:

— Operacija u komori s velikim pritiskom! To je rešenje. Za nekoliko meseci mogli bi se izraditi takvi uređaji!

— Za nekoliko meseci?! — uzviknu Džejn.

— Da, za najviše deset meseci i uz pomoć velikih fabrika i državnih instituta — ponosno odgovori hirurg.

Džejn skrušeno spusti ruke.

— Deset meseci. To je večnost — šaputala je nemoćno.

— Do operacije nad pacijentom može da se sprovede radio blokada. Specijalni elektromagnetski bunker mogao bi da spreči radio uticaj na mozak žrtve — nastavi dr Kolins.

— I za takav uređaj treba više meseci — pretpostavljala je Džejn.

— Postoje već takvi uređaji. Imaju ga u Americi, a mislim još i u Moskvi. Drugi način je da se uništi izvor uticaja — objasni hirurg.

— Možda je to najbrži način — uzdahnuvši reče Džejn i nastavi da pregleda encelografske snimke živog zarobljenika.

Razmišljala je o tome kako je već jedanaesti dan od nestanka Donalda Sikerta. Tuga joj steže srce. Da li će još ikada sresti voljenog čoveka? Da li je živ? Suza joj se omače i pade na čudne linije elektroencelografskog snimka.

*

Makferson je baš spremio siromašnu večeru za Džejn, hirurga i sebe kad signal upozori da neko ulazi kroz tajni prolaz. On uključi televizijsku kameru i na sićušnom ekranu ugleda Luna, koji je išao napred, a zatim Glinis i nepoznatog mladog čoveka.

— Ura! O maestrali i bela jedra! O rumene zore na okeanima! Dolazi Lun! — vikao je trčeći ka laboratoriji i saplićući se o zaštitnu kuvarsku pregaču.

Hirurg polako ustade, oprala ruke i pođe ka vrat

— Crni trougao nas vodi u osvajanje sveta. Dužni smo da se pokoravamo i budemo verni velikom cilju — hladno reče Lun.

Džejn ga je gledala skamenjena i užasnuta. »I njegov mozak su »okovali. On je živi leš«, pomisli devojka i zatetura prema najbližoj fotelji.

— Dodite svi ovamo — naredi Lun.

Išli su za njim prvo Džejn, zatim Makferson i na kraju doktor Kolins. Lun ih odvede u retko upotrebljavanu metalnu dvoranu, koja je nekoliko puta poslužila za zatvaranje nasilno dovedenih neprijatelja. Mogla se da se otvori samo spolja, i to pomoću snažnog mehanizma.

— Ostaćete svi ovde dok ne budete spremni za primanje u članstvo velikog Crnog trougla — reče Lun i naglo pritisnu dugme mehanizma.

Vrata se zatvoriše i u metalnoj sobi ostadoše Džejn, Makferson i slavni hirurg.

— Napravimo raspored poslova — obrati se Lun Glinis Hajden. — Ja ću spremati plan i podatke o svim svojim pronalascima. Što pre treba osposobiti Džejn za članstvo jer ona zna nekoliko tajni iz oblasti biologije, kojima može da se drži svet u pokorenosti.

— Odlično! Filip će biti na straži, ja ću spremati hranu za nas i zatvorene, a zatim ću i sama pisati izveštaj — dodade Glinis.

— Ovde stražarenje nije potrebno. Sve obavljaju uređaji za sigurnost. Gospodin Filip Kalender može da se odmori. — Odlazite — zaključa Lun.

Zatim ode u svoj kabinet i sede da radi. S vremena na vreme bacao je pogled na kontrolnu tablu. Mogao je da vidi i čuje glasove u svakoj prostoriji, ako bi pritisnuo određeno dugme za sobne televizijske kamere. Video je kako Kalender leži na krevetu i zuri u tavanicu, a

Glinis sprema hranu i tiho pevuši Džejn je nešto govorila hirurgu i Makfersonu. Čuo je kako Makferson gundā:

— Sve te trougle pretvoriću u modre, okrugle masnice. Zgaziću te idiote što ispijaju mozak ljudima. Milion mu krvožednih pijavica!

— On može da nas sluša — reče Džejn brišući suze.

Lun uključi mikrofona.

— Vi u metalnoj dvorani ćutite! Dobićete pokrivače i večeru, a zatim zahtevam tišinu. Sutra ćemo vas poslati na lečenje — reče hladno i opet isključi uređaj.

Signal javi da neko dolazi i Lun pogleda mali ekran. U skrovište je stizao inženjer Sumitomo. Lun mu pođe u susret. Bez pozdrava i objašnjenja pođoše da običu sklonište. Lun je davao samo najnužnija objašnjenja.

— Sklonište je izvanredno. Vidim mnoga tehnička rešenja do sada nepoznata svetskoj industriji. Odmah ćemo ih kopirati za naše baze u svim zemljama. Ovde će se lako raditi — reče Japanac.

— Kako ćemo preneti zatvorene na prijem u članstvo? — upita Lun.

— Već znamo da su dragoceni i zato ćete ih držati ovde u potpunoj sigurnosti. Nakon tri dana prenećemo potrebne uređaje, kojima ćemo uz ove vaše moći sve da sredi-mo. Za to vreme neka ih čuvaju gospođica Hajden i gospodin Kalender.

— Im

nih slojeva Mnogi su to uradili dobrovoljno i oni pripadaju prvom, povlašćenom redu. Ali značajni ljudi i iz drugog su pod posebnom zaštitom. Članova Crnog trougla ima u štabovima velikih armija, u vladama mnogih država i svuda gde je korisno. Mnogi šefovi policijskih, obaveštajnih i pravnih službi su već »regrutovani«. Postoji i dovoljan broj obijača, gangstera, krijumčara i sličnih ljudi. Sve velike a neotkrivene pljačke zlata, dijamanta i novca delo su Crnog trougla. Bogatstvo se neprekidno gomila. Britanska ostrva biće opet prestonica sveta, kao što su već jednom bila sa svojim ogromnim kolonijalnim carstvom.

— Sve je opravdano u pripremi carstva Crnog trougla — nastavljao je Japanac. — Veliko krijumčarenje opijuma i oružja od Honkonga do Perua i od Aljaske do Konga delo je naše snage. Osvajamo sve terene sticanja novca. Već kontrolišemo mnoge kockarnice, javne kuće, trgovačka preduzeća, fabrike i rudnike. Otpor je neznatan, jer naši ljudi ništa i nikada ne odaju.

— Ubrzaćemo uspehe. Gasovi za uspavljivanje, biološka oružja, električna energija, radio i magnetski talasi, lejzeri i atomska energija — sve će to biti u našim rukama za nekoliko meseci — upade Lun.

— Napravite planove u tom smislu. Koliko dana vam treba da vas ostavimo na miru, pa da to završite? — upita Japanac.

— Osnovni program mogu da stvorim za tri dana — odgovori Lun.

— To je dobro. Pokazaću vam kako se održava veza uređajem koji ste doneli — zaključio Japanac.

Ustadoše i tek sada primetiše da Glinis stoji iza velikog pulta s kontrolnom tablom, ali nisu obraćali pažnju na taj detalj. Ona pođe za njima. Japanac se nije protivio. Dok je objašnjavao način održavanja veze, Glinis upade:

— Neracionalno je da se on bavi razgovorima van svojih planova. Ja mogu da održavam vezu, jer poznajem radio uređaje.

— To je korisno. Uključivaćete uređaje svakoga parnog sata — zaključio Japanac i bez pozdrava se okrenu.

— Zbog snabdevanja je potrebno nekoliko izlazaka u grad — reče Glinis pristižući ga pred izlazom.

— Ako sami ne možete da obavite potrebno, javite da vam pošaljemo — ravnodušno odgovori Japanac i izađe u natkrivenu baštu.

Za trenutak je posmatrao natkriveni vrt i veliki bazen. Zatim nastavi ka podzemnom hodniku. Glinis ga je pratila zamišljenim pogledom. Zatim se vrati u kuhinju. U levoj šaci je stezala staklenu bočicu sa pilulama. Skrivajući pokrete ubaci dve u toplu čorbu, koju nali u čašu. Zatim pozva Luna u trpezariju.

— Moraš se nahraniti i malo spavati — reče ona stavljajući čorbu pred njega.

— Tačno je, gladan sam i treba malo da spavam. Čeka me veliki posao — odgovori Lun.

Glinis prinese ostala jela, a zatim otrča i probudi Kalendera. Pozva ga da večera i on ravnodušno prihvati. Lun i on su brzo jeli i odmah potražiše ležajeve.

Trčeći Glinis dođe do uređaja dvorane u kojoj su bili Džejn, hirurk i mornar. Pokrenu mehanizam i vrata se otvoriše.

— Izlazite! Luna i Kalendera sam uspavala jakim dozama pevliona. Treba nešto

nevidljive elektrode u moždanu masu, a uz to i prijemnici. On je potpuno pod vlašću zločinačke bande. Ja, međutim, imam utisnut polarizator sa uređajem za neutralizaciju tog uticaja. Javila sam se kao dobrovoljac da prodrem u organizaciju Crni trougao. Uspela sam u tome baš kad sam susrela Luna — pričala je Glinis.

— Je li moguće da je Lun postao pokoran član te družine?! — kriknu Džejn.

— To se dogodilo... Ali on nije učinio još ništa zlo. Jedino je otkrio ovo sklonište. Vođe Crnog trougla su stotinama i hiljadama puta isprobali svoju moć i sasvim mirno mu poklanjaju puno poverenje. Automatski uređaji za sve ljude Crnog trougla emituju reči: »Budi veran Crnom trouglu... budi čvrst i ništa ne odaj... radi najbolje za Crni trougao«. Dok talasi takvih poruka pulsiraju svetom, svi »članovi«, a bolje je reći roboti, ostaju potpuno pokorni — objasni Glinis.

Zatim ispriča šta se sve dogodilo i zaključio:

— Treba hitno izvući polarizator sa uređajem za neutralizaciju, koji se nalazi pod levom moždanom polutkom u mojoj glavi. To je sićušna spravica, koju treba preneti u Lunov organizam. Time će biti oslobođen ropstva.

— To je nemoguće — reče hirurg i objasni da bi ona odmah umrla.

— Uopšte nije važno. Osposobite Luna za borbu i on će postići mnogo više. Moj život je sitnica kad se radi o ovako užasnim događajima — usprotivi se Glinis.

— Nemoguće je otvoriti njegovu lobanju — dodade hirurg i objasni ono o otrovu i proračunatom unutrašnjem pritisku u organizmu.

— On onda mora da umre. Ne sme postati oružje u rukama monstruoznih zločinaca, o kakvima svet nije slutio — odvрати uzbuđena i pobledela Glinis Hajden.

Džejn i dva muškarca su zurili u nju. Nehotično se odmakose po jedan korak, kao da je leprozna. Makferson steže pesnicu kao da će je smrviti.

— Ubiti Luna?! Ti si to izgovorila?! — jeknu mornar i žile na čelu i vratu mu odskočiše kao konopi. — Dok sam ja živ, niko mu neće prići!

— Nećemo padati u paniku — smirivao ih je doktor Kolins. — Postoji način veštačke paralize, koja će trajati nekoliko dana. Za to vreme zatražićemo pomoć države da se stvori komora s pritiskom.

— Kakav je to vražji pritisak. Pritiskaću ja dok ne crknem — upade Makferson.

Hirurg mu objasni da je potrebna čitava soba u kojoj vlada veći atmosferski pritisak, pa da se tada izvrši operacija.

— To je nešto kao keson za podvodne radove — reče Makferson.

— Ili veliki batiskaf za dubinska ronjenja — složi se hirurg.

— Pa na mom brodu postoji aparat za dubinska ispitivanja. U njega može da stane pet ljudi. Vadili smo zlato iz brodova u okeanu. Zar ne možemo tamo da spasavamo Donalda? — upita mornar.

— Improvizacija... Da, mislio sam na operacionu salu s povećanim pritiskom, ali ne na druge mogućnosti — zamišljeno reče hirurg.

— Prenećemo potrebne instrumente. Aparat je veliki i pritisak se tačno regul

Tek je bila prošla ponoć kad izi-
doše vozeći tri pretovarena Lunova
automobila. U prvom su bili Džejn
i hirurg sa Lunom, a drugom Mak-
ferson sa Kalenderom i opremom,
a u trećem Glinis sa ostatkom opre-
me i uređajima za vezu sa Crnim
trouglom.

Još iz automobila je javila:

— Izbio je požar u našem sklo-
ništu. Ne mogu da se spasem. Mi-
slim da su Lun i ostali već spalje-
ni.

— To ne sme da se dogodi! Za-
branjujemo! Gasite!

Veliki trijumvirat zapoveda!

Lun mora ostati živ! — vikao je
Japanac.

Glinis kriknu pred mikrofonom,
a onda ga isključi.

Makfersonov brod je bio na okuci
ušća Temze kod Tilburoa, ali još pre
svitanja stigoše do njega i ukrcaše
svu opremu. Niko nije primetio da
brod pod norveškom zastavom pri-
ma neuobičajene goste. Izgledalo je
kao da se vraća izletnička družina,
koja uvodi pripite ljude. Sanduci
s opremom nisu ni inače izazivali
radoznalost slučajnih prolaznika
pred zoru.

U zoru poče da pljušti kiša. Brod
se neprimetno njihao uz obalu. Sa-
mo stražari prikriveni na kapetan-
skom mostu i uz vrata na palubi
budno su motrili. Makferson ih je
obilazio i opet nestajao u veliko
brodsko spremiste, gde su tiho zuja-
li kompresori.

IV

U staroj, glomaznoj kući sličnoj
tvrđavi na malom Šepi placu, na-
lazio se biro majora Olifanta. Ne-
kadašnji vedri zavodnik, ljudeškara
ogromne snage, ali i vrlo dopadljiv
muškarac, sada je bio prilično po-
tišten. Kao major Intelidženš servi-
sa Ramsi Olifant je doživeo mnoge
avanture. Mnogo puta je radio »na
svoju ruku« i zbog toga imao grd-
nih neprilika. Ali uvek je uspevao

da stvari izgledi nekim ličnim uspe-
hom. Konačno mu je odati formal-
no priznanje zbog hvatanja Vornera
fon Bindera i špijunske grupe Re-
džinalda Mora, ali se prigovaralo da
je sve postigao gledajući kroz prste
Donaldu Sikertu, odnosno Lunu,
kralju ponoći. Zamerio se američ-
kom pukovniku Svineju, a još više
pukovniku Intelidžen servisa Nor-
manu Griftu, koji je iznad svega
priželjkivao hvatanje Luna. To mu
je bila opsesija. Posle smejurije ko-
ju je priredio Lun na pukovnikov
račun, mržnja prema slavlom avan-
turisti još više je porasla. Žudeo je
za osvetom.

Jedino je mogao da iskali svoj
bes na majoru Olifantu. Brzo mu
se ukazala prilika. Traženo je da se
stvari naročita grupa za istraživa-
nje rada nekakve neuhvatljive ban-
de Crnog trougla. Pukovnik Grift je
to poverio majoru Olifantu. Predao
mu je hladnu i vlažnu kućerinu na
Šepi placu i rekao:

— Tvoj je zadatak da rasvetliš
tajnu te čudne bande, ili sekte...
Možda je to i neka tajna partija,
ili zaverenička organizacija. Ovde
su podaci koje imamo.

Major je pregledao oskudne iz-
veštaje i nagađanja i začuđeno re-
kao:

žaru u toku noći. Prema prvim nalazima smatralo se da je to sklonište Luna, kralja ponoći. Zaključak je izveo oficir koji je o tome najviše znao.

— Da, ona zmija Grift je morao prepoznati mesto gde je bio zatvoren i ismejan — govorio je sam za sebe major Olifant.

Njegov monolog prekide zvonjenje telefona. Dežurni narednik mu je prijavio reportera Artura Markinča. Obradovan posetom, major naredi da ga odmah puste unutra.

— Zadovoljstvo je videti slavnog reportera! — uzviknu major.

— Možda ne baš u ovom trenutku — reče Markinč tužno. — Jesi li čuo o nekom podzemnom požaru.

— Da. Smatra se da je to Lunovo sklonište.

— Izgleda da se dogodilo nešto vrlo tragično. Znam da si u doba razbijanja špijunske bande Venera fon Bindera stekao simpatije Donalda Sikerta, a i ti zavoleo tog divnog čoveka.

— Sasvim je tačno. Zbog toga čamim u ovoj pećini i dužnost mi je da lovim duhove.

— Da, puno je svakakvih teškoća... — uzdahnu reporter. — Došao sam da razgovaramo, jer mi je rečeno da radiš na otkrivanju nekih bande Crnog trougla.

— Neka budala u Americi ostavila je nasledstvo od četiri stotine miliona dolara onome ko dokaže postojanje ljudske duše. Ja imam sličan zadatak. O tome nećemo govoriti, jer ne znam ništa — odvrati major.

— Ali ja nešto znam — reče reporter i počeo da priča sve od trenutka kad je bio s Lunom u malom francuskom kafeu.

Major Olifant je pokazivao sve više interesovanje. Užasnula ga je pomisao da je Lun u rukama zločinaca, a možda već i mrtav.

— Ta banda uhvati poštenog ispravnog građanina i uskoro on provaljuje u neku banku, ili napada

voz koji nosi zlatne poluge — priča je Markinč.

— Svuda ima umešane svoje prste: u trgovini lepoticama, krijumčarenjima svih vrsta, pljačkama, ubistvima... Nema nikakvih zločinačkih poduhvata kojima se ne bave ljudi obeleženi crnim trouglićem. Ali ni iz jednog ne može da se izvuče makar reč priznanja. Idu na vešanja, ili električne stolice, ali ništa ne priznaju — nastavi Olifant.

— To su čudni ljudi — primeti reporter.

— Liče na fanatizovane robote. Umiru bez straha, ali ne pokazuju radost ni kad ih oslobodimo. Poludeću radeći na tim istragama. Godinu dana rada, a nikakav rezultat. Samo nekoliko zločinaca upućenih na robiju — žalio se major.

— Predlažem uzajamnu pomoć. Ako je Lun živ, treba ga spasti i pomoći mu da razbije zločince. Ja ću ga tražiti — reče Markinč.

— Zbog Luna sam bačen na ovaj kolosek aveti. Ali baš zato bih mu pomogao. Imam šest agenata i mogu da koristim jednu četu vojne policije, ako mi bude neophodna. To su moje snage Udruziću se i s crnim đavolom, samo da ne trunem ovde bez nade — osmehnuvši se zaključio major Olifant i maši se za flašu viskija, skrivenu u svom stolu.

Dok su ispi

— Kako ste sve to doznali? — upita pukovnik.

— Rekao mi je prijatelj, uz uslov da od toga ne pravimo pitanje.

— Nećemo praviti.

— Slavni reporter Markinč zna da je otet Lun i neka devojka. Posle je čeprkao po svim arhivima i uspeo da poveže neke konce.

— A, tako... Korisno je i treba koristiti. Napominjem da bi bilo od presudne važnosti pronaći Luna. On bi mogao da nam koristi. Morali bi smo ga naći živog.

— Dakle, i vi tako mislite?

— Znam da imam istomišljenika. Izveštavajte me i o najmanjim novostima. Odeljenje za kontraobaveštajni rad u nauci je neposredno zainteresovano — zaključio pukovnik.

— Biću tačan — odgovori major Olifant

— Večeras svratite do mene na razgovor. Do viđenja! — dodade pukovnik Grift i prekide vezu.

Reporter Artur Markinč uskoro ode s trunkom nade i šturom utehom da je obezbedio pomoć moćne državne organizacije.

Pred veče major je vozio svoja nekoliko puta okrznuta, ali neobojena kola. Išao je da poseti pukovnika Grifta. Na uglu Pajps strita ispreči se veliki kamion baš kad se našao u suženom prostoru. Iza nje-

ga se zaustaviše dvojica velikih crnih kola. Iz jednih iziđoše dva policajca.

— Vozili ste nepropisno — reče jedan i zatraži isprave.

Major odgovori ljutito, ali policajci zatražiše da iziđe iz automobila. Uperiše revolvare u njega i odvedoše ga do velikog crnog automobila.

— Vi ste uhapšeni — zaključio policajac i iznenadnim pokretom mu nabaci lisice.

— Ludaci! Zabranjujem! Nemate pravo da hapsite oficira! — ljutio se major Olifant.

Bilo je uzalud. Gurnuše ga u automobil i brzo odvezoše. U toku vožnje ga onesvestiše nasilno stavljenom maskom s nekim uspavljujućim sredstvom.

Iste noći bio je na operacionom stolu u bazi Crnog trougla.

Uzalud ga je pukovnik Grift. pozivao i tražio.

— Ta propalica mora da se našljokala viskija i sada negde hrče — govorio je Grift, preteći majoru otpuštanjem i tucetom kazni.

*

Za to vreme jedan iznajmljeni čarter avion leteo je prema Švedskoj. U njemu je bila Glinis Hajden. U toku noći spustila se u Stokholm. U maloj ulici kod zaliva zakucala je na vrata povučene i za-

Kod vašeg prodavca novina kupite

VESELI SVET

mračene kuće. Otvorio joj je pro-sedi čovek, koji ju je zagrlio.

— Glinis, vratila si se?! — rekao je radosno.

— Da, oče. I mnogo se žurim. Uđimo — odgovori ona i šmugnu u mračni hodnik.

Uskoro je sedela uz toplu kafu i pričala ocu šta je doživela.

— Opet si nekako sreća Luna. Mi-slim da ti se mnogo sviđa — prime-ti otac.

— Divan je čovek, ali on ima svo-ju Džejn, jednu prekrasnu devojku — odvрати Glinis.

— Plašio sam se zbog tebe. Pri-hvatila si najopasniji posao — reče otac.

— Da, vrlo opasan... Operisali su me i »okovali« mozak.

— Imaš li bolova i smetnji? — uplašeno upita stari Hajden.

— Nikakvih. Jedino mi dosađuje »slušanje« poziva na vernost veli-kim trijumvirima. To će nestati kad ih pobedimo.

— Jadna moja devojčice. Hrabra si i divna — reče otac glasom koji je podrhtavao.

— Moramo zaboraviti da smo otac i kći. Sada je potrebna brza pomoć. Lunu će u toku noći biti izvađen prijemnik i on će postati norma-lan. Prvo smo isprobali operaciju pod pritiskom na jednom zaroblje-nom članu Crnog trougla, onda na nekom Filipu Kalenderu. Preživeli su.

Preživeće i Lun. Dr Kolins ima zlatne ruke — tešio ju je otac.

— Ali opet se može dogoditi da ga uhvate i »okuju«. On im je ve-lika nada.

Odnećeš najnovije neutraliza-tore. Dobio sam savršenije od onog kojim si ti zaštićena. Treba ga sa-mo implicirati negde pod kožu gla-ve i svaka osoba je zaštićena od ro-bovanja tim zločincima — objasni otac.

Ustade i iz velikog sefa donese dvanaest sićušnih i providnih kapi-

sli. U svakoj se presijavalo po jed-no srebrnasto zrnice.

— Svako ima po sedam stotina i deset delova — reče ponosno sta-rac.

— Žurno ću se vratiti u London — reče Glinis. — Lun i njegovi pri-jatelji ostali su bez skloništa i opre-me. Nemamo novaca...

— Dobićeš pismo. Dovoljno no-vaca ćeš uzeti u Londonu. Fond je skoro neograničen, jer slobodni svet neće dozvoliti porobljavanje.

— Onda polazim — reče Glinis.

— Čekaj. Treba da ti kažem još nešto. Radio-centri Crnog trougla nisu dovoljno jaki. Na ostrvu Luis, na Hebridima, priprema se tajno ispaljivanje satelita Minč, nazvanog po kanalu koji odvaja Englesku od Hebrida. Imamo obaveštenje da će na njemu biti i neki radiouređaji, za koji sumnjamo da će služiti Cr-nom trouglu. To bi bilo strašno. Još dva takva satelita i cela Zemljina kugla bi bila pod zločinačkim utica-jem. Treba onemogućiti slanje tog satelita. Šta bi moglo da se učini, a da ne stvorimo međunarodni in-cident?

nost — reče on na kraju i otvori joj vrata.

Tobožnja bogata i razmažena lepotica u svitanje napusti tle Švedske i odlete prema zapadu.

V

Već sedmog dana dr Kolins je odobrio da Lun ustane i prošetati po palubi broda. Bila su se oporavila i ostala dva operisana člana Crnog trougla, ali oni su morali da ostanu u zatvoru, sve dok se zbrka ne rasplete.

Lunu, Džejn, Makfersonu i sebi dr Kolins je bio postavio u potkožno tkivo nove zaštitne uređaje protivu »okivanja« mozga.

— Tako nisam morao da zavi-rujem u vašu glavu. Ko zna šta bih tamo našao. Možda kakvog mladog lepotana — šalio se dr Kolins sa Glinis.

— Vi mi laskate time što tvrdite da imam nešto u glavi — smejala se Glinis.

— Dragocena glavica — šalio se i Lun.

Prećutno su svi izbegavali razgovor o tome kako je Lun izgledao i kako se ponašao dok je bio »okovan«. On je sve to pamtio. »Okivanje« mozga nije mu okrnjilo pamćenje, niti povredilo bilo koju moždanu funkciju. Jedino je moglo da drži u pokornosti. Lična volja je bila potisnuta i zamenjivala ju je volja organizacije.

— Vreme je da nešto preduzmemo — reče Lun posle doručka.

— Skovala sam mali plan još pri bekstvu iz skloništa. Ponela sam radio uređaj za vezu sa bazom Crnog trougla — počeo Glinis.

Ispričala je kako se javila kad je izbio požar i kako je dobila panično naređenje iz zločinačke baze.

— Razmislićemo o svemu — reče Lun. — Prvo treba da nađemo izgovor za višednevni izostanak.

— Još u tome vam mogu pomoći — upade hirurški Kolins. — Posle

ćete me pustiti da se brinem o svojim bolesnicima i poslovima.

— Vi ste nam spasili živote i mogli u presudnom trenutku — reče Lun. — Ne smemo vas više uvlačiti u opasnost.

— Celog života ću se ponositi što sam pomogao Lunu. To je ipak veliko zadovoljstvo. A imam plan. Biće vrlo uverljivo — reče hirurški.

— Na šta mislite? — upita Džejn.

— Prebacićemo vas u moju kliniku. Vas dvoje ste stradali u požaru. Namestiću takve »opekotine« i kore na vašem telu da će svako verovati. Propalica Filip Kalender će ostati zatvoren, a možete reći da je predlagao, ili nestao u požaru — izloži dr Kolins.

— To je sasvim prihvatljivo, a možda i jedino moguće — složi se Glinis Hajden.

— Uključite i Džejn i Sama. Crni žele da njima dopune »ekipu«. Kad prodremo u bazu, »otkovaćemo« nekoliko pogodnih ljudi i saznati sve što nam treba. »Bobice« koje nam je donela Glinis biće pravo oružje — izloži Lun.

Dugo su pretresali sve detalje i zaključili da bi se moglo postupiti i drugačije. Ako bismo obavestili policiju, baza bi bila likvidirana, ali prodor u organizaciju Crnog trougla bio bi negde zaustavljen i sve bi bilo uzaludno. Trebalo je iskoristiti uverenje triumvira da su još uvek pod njihovom vlašću.

*

Uz pomo

krenuše da nabave opremu. Spre-
mali su se za veliki obračun.

*

Sledeće večeri, posle razgovora preko radio veze, mali autobus ih je sačekao kod London bridža i oni se odvezoše ka starom rudniku.

Lun je odmah sastavio spisak materijala koji mu je potreban, a onda njih troje pođe u svoje sobe na počinak. Bili su saznali da je iz trojke vođa odsutan samo Judžin Vindermir. Bivši kapetan Frenk Ruter i Japanac bili su tu i imali su sobe pored Lunove.

Tek što se Lun beše vratio iz kupatila neko pokuca na vrata. On reče da je slobodno, brzo navlačeći topli sobni ogrtač. Uđe Frenk Ruter. Izgledao je umoran i bez volje.

— Došao sam na malu konsultaciju — počeo Ruter:

— Kakav je problem? — upita Lun.

— Zadatak mi je da otmem kamionet koji je blindiran i jednom nedeljno prenosi zlato do Krejdz banke u Lambetu. Blindiran je i nemoguće ga je otvoriti — objasni Ruter.

— Kakav je plan?

— Sutra U. jedanaest sati kamionet će proći Kenington rodnom. Vozilo pred njim će biti naše i prosuće narocite bodlje. Za njim će stići naša dizalica i može ga pokupiti. Ali kamionet ima radio-stanicu i pratnja je naoružana. Braniće se i dići uzbunu.

— Postoji jednostavno rešenje. Imam mali aparat za paraliziranje. Pokazaću ga — reče Lun.

Iz džepa svog odela donese crnu kutiju i pokaza je Ruteru.

— Ovo je jedna vrsta eksplozivnog vibratara. U njemu se aktiviranjem izaziva lančana eksplozija male snage, svake sekunde u toku tri minute. Posle je ispražnjen. Dok se eksplozije ponavljaju, ljudi u blizini do pet jardi potpuno su para-

lisani. Za to vreme ćete preko kamioneta prebaciti pokrov, pod kojim će biti nekoliko gasnih bombica. One će uspavati pratioce na duže vreme. Tu su i bombice — objasni Lun.

— A gde su te bombice? — upita Ruter.

— Imam i njih — odgovori Lun i donese gasne ampule. — Sada ćemo upotrebiti vibrator da bismo ga isprobali. Treba nam neka radionica.

— Imamo jednu ovde — reče Ruter i ustade.

— Dajte i nekoliko ljudi na kojima ćemo probati.

Frenk Ruter pođe napred, svrati u jednu sobu i probudi četiri čoveka iz odeljenja za posluživanje u bazi. Odvedoše ih u radionicu i postaviše u stolice.

— Kada damo znak morate jurnuti u suprotni ugao i stati tamo — objasni Lun. — Znak će biti pad kutije pred vaše noge.

Lun skide osigurač i baci kutiju. Ljudi ostadoše nepomični. Frenk Ruter je bio svestan da se nešto događa, ali je i sam bio nepokretan. Tek posle tri minuta mogao je da kaže:

— To prosto skameni čoveka. Oni u kamionetu neće moći ni da pokušaju sa odbranom.

— Za jedan sat ja ću opet pripremiti punjenje eksplozivom — reče Lun — Treba da obučite čoveka koji će ga upotrebiti.

vere, prijateljstva ili bilo čega. Čak su potisnute telesne žudnje i potrebe. Lun se sećao ogromne snage koja je držala celu njegovu ličnost onih nekoliko dana robovanja trijumvirima.

To je bio fenomen, koji je neko shvatio kad je stvoreno naučno i tehničko otkriće vladanja čovečijim mozgom. Sve se svodilo na to da se ljudi uhvate i nad njima izvrši operacija ubacivanja elektroda i radio-prijemnika. Posle je sve išlo na isti način, pod istim uticajem radiotalasa. Moralo se dešavati da čovek ispadne iz zone uticaja talasa komandnih stanica. Tada su se osećali kao ljudi, kajali se zbog nedela i želeli da se otrgnu. Ali mnogi su se plašili i razmišljali šta da urade, Pri tome bi se opet našli pod uticajem volje uzurpatora i sve se nastavljalo po starom. Ljudi su dejstvovali hladno, proračunato, bez uzbuđenja i strasti. Zato su i postizali mnoge uspehe, koje bi onemogućila emocionalnost i normalno stanje ljudi.

— Zar nije opasno postojanje ovih podataka? — upita Lun.

— Zašto bi bilo?! — začudi se Vindermir.

— Da nas neko ne izda, ili da neprijatelj ne provali u organizaciju — reče Lun.

— To je nemoguće. Članovi Crnog trougla su potpuno verni i čvrsti. Oni nikada ne izdaju. Ni najmanja izdaja se nije dogodila. Zato

i nema tajni među nama — objasni Japanac.

— Sad mi je sve jasnije — složi se Lun. — Kada ćemo krenuti ka trijumvirima?

— Trijumviri primaju samo i uvek u dvadeset i jedan čas. Poći ćemo svako svojim automobilom u devetnaest — odgovori Vindermir. — Sada znate mesto sastanka i sami se spremite.

VI

Vremena je bilo malo i Lun je žurio da se zaista spremi za susret s trijumvirima. Trebalo je obavestiti Džejn i Makfersona da dođu kao pojačanje, ostaviti Glinis i majora Olifanta sa šiframa da snime karte rasporeda zločinačkih organizacija i da posle i sami dođu u dvorac trijumvira, a na kraju i sam da se naoruža.

On je to radio brzo, ali temeljito. Radovao se što su stvari uzele takav obrt, jer sledećeg dana je trebalo da preda Džejn i Makfersona da budu »primljeni« u Crni trougao. Imao je i plan akcije, koji se temeljio na postojanju preostalih neutralizatora i nekoliko ampula gasa za uspavljivanje odnetih iz napuštenog i spaljenog skloništa.

Na rastanku je rekao majoru Olifantu:

— Budi oprezan, jer snimci se moraju napraviti i sačuvati. Nikome ih ne možeš poveriti dok ne napra-

uz vaš hobi

LOBODA
OSIJEK

štapice bobi

